

Ad spm. nr. S 61

Fra justitsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Birthe Rønn Hornbech stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 2000-2001, forhandlingerne side 181, lød således:

Til justitsministeren (5/10 2000) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Kan ministeren bekræfte Højesterets Præsidents udtalelser om, at færre bijob til dommere ikke nødvendigvis medfører hurtigere sagsbehandling ved retterne, og kan ministeren bekræfte, at færre dommere i råd og nævn og voldgiftssager udmærket kan medføre flere retssager?«

Supplerende svar (29/11 2000)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Justitsministeriet har anmodet Domstolsstyrelsen om en udtalelse i anledning af det rejste spørgsmål. Domstolsstyrelsen har udtalt følgende:

»I forbindelse med domstolsreformen – lov nr. 401 og lov nr. 402 af 26. juni 1998 – tilsluttede Folketinget sig, at der ikke blev indført et generelt forbud mod dommeres bibeskæftigelse. I stedet fulgte Folketinget Domstolsudvalgets forslag om at udvide den eksisterende tilladelsesordning i retsplejelovens § 47 med en indberetningsordning.

Det anføres i Domstolsudvalgets betænkning nr. 1319/96, at der med hjemmel i lovgivningen er oprettet en række administrative nævn og råd, hvor dommere af retssikkerhedsmæssige grunde deltager i behandlingen af sager. Baggrunden herfor er bl.a., at man i Danmark i modsætning til en række andre europæiske lande ikke har forvaltningsdomstole, men i stedet har opbygget et administrativt rekursystem, der indebærer, at den sidste administrative rekursbehandling varetages af kollegiale organer med dommere som formænd eller medlemmer. Ofte er reglerne om disse organer udformet således, at tvister mellem borgere og forvaltningen ikke kan indbringes for domstolene, før sagen har været behandlet i vedkommende nævn eller råd. I praksis er det kun en meget beskeden del af disse nævns og råds afgørelser, som indbringes for domstolene. På samme måde er konsekvensen af de særlige voldgiftsretter, at tvister

inden for dette område kun i begrænset omfang afgøres af de almindelige domstole.

Et flertal i Domstolsudvalget anførte i betænkningen s. 382-383, at »hvis man ville afskaffe dommerdeltagelse i nævnsbehandlingen, måtte man overveje, om man på anden måde kunne bibringe nævnsbehandlingen den indsigt og autoritet, som en dommers medvirken sikrer. Efter flertallets opfattelse ville dette være vanskeligt at opnå. En opgivelse af dommeres deltagelse i disse organer kunne meget vel føre til overvejelse om oprettelse af forvaltningsdomstole. Udvalget har ikke til opgave at overveje fordele og ulemper ved etableringen af forvaltningsdomstole, men det er indlysende, at en sådan ordning ville have vidtgående konsekvenser af organisatorisk og budgetmæssig karakter. Det bemærkes i den forbindelse, at sagsantallet i en række nævn er af en sådan størrelse, at en overførsel til domstolene ville give anledning til væsentlige problemer.«

Domstolsudvalget anførte endvidere i betænkningen s. 383, at »hvis dommere skulle forbydes adgang til deltagelse i disse administrative nævn og råd, og hvis man ikke heraf ville drage den vidtgående konsekvens at overføre sagerne på dette stadium til domstolene – være sig gennem oprettelse af forvaltningsdomstole eller ved indførelse af en særlig forvaltningsproces ved de nuværende domstole – måtte man finde andre end dommere til at beklæde formandsposterne i disse nævn. Det ville give anledning til vanskeligheder.«

Domstolsstyrelsen har til brug for besvarelsen af det stillede spørgsmål indhentet en udtalelse fra Højesteret.

Højesteret har i udtalelsen af 20. november 2000 anført følgende:

»Højesteret har samtidig hermed afgivet en udtalelse i anledning af spørgsmål 12 af 6. oktober 2000 fra Folketingets Retsudvalg. Spørgsmålet angår højesteretsdommernes bibeskæftigelse. Med henvisning til den redegørelse, jeg har givet i breve af 8. marts og 8. juni 2000 til rigsrevisor, anføres i udtalelsen, at højesteretsdommernes bibeskæftigelse ikke har negativ indflydelse på afviklingen af arbejdet i Højesteret og dermed på ventetiderne. Det er på denne baggrund min opfattelse, at færre bijob til dommerne ikke kan antages at medføre hurtigere sagsbehandling ved Højesteret.

Højesteret har ikke grundlag for at udtale sig om, hvorvidt færre dommere i råd og nævn og voldgiftssager kan medføre flere retssager.«